

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 1999 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Ľudovítom Mrázom, Bratislava, Bajzova 4, vo veci porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) bolo 28. júna 1999 doručené podanie [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľka“), bytom [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Ľudovítom Mrázom, Bratislava, Bajzova 4, označené ako: „Podnet na začatie konania pred ústavným súdom“ s prílohami. Z jeho obsahu vyplynulo, že rozsudkom Okresného súdu

Bratislava I sp. zn. 10 C 14/95 z 26. februára 1996, ktorý v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 175/96 nadobudol právoplatnosť 25. novembra 1996 a stal sa vykonateľným 6. decembra 1996, bola Ministerstvu vnútra SR uložená povinnosť do 10 dní od právoplatnosti rozsudku vydať rozhodnutie o skončení služobného pomeru navrhovateľky k Policajnému zboru SR ku dňu vydania rozhodnutia. V rozhodnutí o skončení služobného pomeru navrhovateľky malo Ministerstvo vnútra SR tiež upraviť ďalšie náležitosti, ktoré jej prislúchali podľa zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Tým, že Ministerstvo vnútra SR odmietlo vydať rozhodnutie, ktoré mu uložilo právoplatné rozhodnutie súdu, podľa názoru navrhovateľky porušilo jej základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), nakoľko: „Tým, že minister vnútra odmietol vydať rozhodnutie napriek tomu, že podľa právoplatného rozhodnutia súdu mal tak konať, porušil právo na právnu ochranu“.

Vychádzajúc z uvedeného navrhovateľka požiadala, aby po prijatí jej podnetu na konanie Ústavný súd SR rozhodol: „Odmietnutie vydania rozhodnutia ministrom vnútra SR vo veci skončenia služobného pomeru a súvisiacich nárokov navrhovateľky podľa právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 10 C 14/95 je porušením práva na inú právnu ochranu upravenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“.

II.

Ústavný súd SR je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nemožno vylúčiť ani postup ministerstiev a iných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby a pokiaľ tomuto základnému právu alebo slobode neposkytuje právny predpis Slovenskej republiky žiadnu ochranu, napríklad využitím riadneho opravného prostriedku. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu Ústavný súd SR skúma jeho zákonom predpísané

náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konaní pred Ústavným súdom SR“), ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jednou z podmienok, ktorú Ústavný súd SR skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, je, či nejde o zjavne neopodstatnený podnet. Ústavný súd SR (pokiaľ ide o túto podmienku) už viackrát judikoval: „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd SR nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98), resp.: „O zjavnej neopodstatnenosti podnetu možno hovoriť o. i. vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov“ (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd SR predbežne prerokoval podnet navrhovateľky a po zistení, že ho nemožno považovať za opodstatnený, ho podľa § 25 ods. 2 zákona o konaní pred Ústavným súdom SR odmietol ako zjavne neopodstatnený z nasledovných dôvodov. Navrhovateľka porušenie svojho práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR videla v tom, že Ministerstvo vnútra SR (ako žalovaná strana v súdnom konaní sp. zn. 10 C 14/95) neprijalo rozhodnutie, ku ktorému ho zaväzoval právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 26. februára 1996. Podľa názoru navrhovateľky súčasťou jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je preto aj povinnosť orgánu štátnej správy vydať rozhodnutie, ku ktorému ho zaväzuje právoplatné rozhodnutie (rozsudok) všeobecného súdu. Nevydanie takéhoto rozhodnutia podľa jej názoru znamená porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd SR pri rozhodovaní, či došlo k splneniu procesnej podmienky opodstatnenosti podnetu navrhovateľky, preto predovšetkým zisťoval obsah základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR berúc do úvahy svoju judikatúru o ňom. Vo veci sp. zn. I. ÚS 84/97 Ústavný súd SR rozhodol: „podstatou základného práva na inú právnu ochranu (napríklad orgánom štátnej správy) je umožniť každému reálny prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúca povinnosť o veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov upravených v druhej hlave v siedmom oddiele ústavy“. Podstatou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je, že sa ho oprávnená osoba domáha zákonom ustanoveným postupom na orgáne príslušnom na jej poskytnutie, pričom rozsah, spôsob a doba jeho uplatnenia závisí výlučne od toho, kto sa jej domáha. Jeho uplatnenie je však podmienené splnením príslušných zákonných podmienok (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 Ústavy SR). Vychádzajúc z uvedeného k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR orgánom štátu dochádza iba vtedy a v takom rozsahu, v akom sa ho oprávnená osoba prejavom svojej vôle samotná domáhala na orgáne príslušnom na poskytnutie inej právnej ochrany. Ak sa však oprávnená osoba svojho základného práva na inú právnu ochranu na príslušnom orgáne nedomáhala vôbec (buď preto, že právo, o ochranu ktorého žiadala, podlieha súdnej ochrane, alebo aj z iných dôvodov), jeho nekonanie nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Nakoľko v danom prípade sa navrhovateľka svojho základného práva na inú právnu ochranu vôbec nedomáhala a keďže podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR práve takýto postup tvorí podstatu tohto základného práva, označeným postupom Ministerstva vnútra SR (ktoré nevydalo rozhodnutie o skončení jej služobného pomeru k Policajnému zboru SR) preto ani nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Z uvedeného dôvodu a po predbežnom prerokovaní bol preto podnet navrhovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o konaní pred Ústavným súdom SR odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 1999

JUDr. Tibor Š a f á r i k
predseda senátu